

XVII. Από τὸν Nikolas J. Spykman στὸν Alexandre Kojève: Τὸ ἄγνωστο ταξεῖδι στὴν ἀντίληψη τῆς ἀσφαλείας τῆς Δύσεως.

[Ὑπὸ *I. Θ. Μάζη*, Καθηγητοῦ ΕΚΠΑ, 13 Μαΐου 2017, Συνέδριο γιὰ τὴν Ἡμέρα Μνήμης τῶν 72 Χρόνων ἀπὸ τῆς λήξεως τοῦ Μεγάλου Πατριωτικοῦ Πολέμου, Ξενοδοχεῖον *Caravel*].

Ποιὸς ἦταν ὁ Κοζέβ.

Alexandre Kojève ἢ Aleksandr Vladimirovič Koževnikov (Алекса́ндр Влади́мирович Коже́вников), ἐγεννήθη ἐν Μόσχᾳ τὴν 28ην Ἀπριλίου 1902 καὶ ἀπεβίωσε εἰς Βρυξέλλες τὴν 4ην Ἰουνίου τοῦ 1968. Γάλλος φιλόσοφος ρωσικῆς καταγωγῆς, ἀνεψιὸς τοῦ μεγάλου ρώσου ζωγράφου τῆς σχολῆς τῆς «ρωσικῆς πρωτοπορίας» τοῦ Wassily Kandinsky, ὁ ὁποῖος ἀνεέωσε τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὸ περιεχόμενο τῶν ἐγελιανῶν σπουδῶν στὴν Γαλλία ἢ ὅποια εἶχε πρωτοεισαχθεῖ ἐκεῖ ἀπὸ τὸν Victor Cousin τὸν ΙΘ' αἰῶνα. Πάντως χάριν τῶν μαθημάτων τὰ ὁποῖα παρέδωκε ὁ Κοζέβ ἀπὸ τοῦ 1933 μέχρι τοῦ 1939 στὴν École Pratique des Hautes Études στὸ Παρίσι ἀνεβίβασε τὶς ἐγελιανὲς σπουδὲς στὸ ὑψηλότερον ἐπίπεδο τοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν γαλλικῶν ἐλίτ. Μαθητὲς του στὰ σεμινάρια αὐτὰ ἦσαν οἱ Raymond Queneau, Georges Bataille, Maurice Blanchot, Maurice Merleau-Ponty, André Breton, Jacques Lacan, Raymon Aron, Roger Caillois, Michel Leiris, Henry Corbin, Jean Hyppolite καὶ Éric Weil. Ἡ ἐρμηνεία του στὴν ἐγελιανὴ ἀντίληψη περὶ διαλεκτικῆς Ἀφέντη-Δούλου ἤσκησε σημαντικὴ ἐπιρροὴ στὴν ἀντίληψη τοῦ Τζᾶκ Λακᾶν περὶ τῆς «φάσεως τοῦ καθρέπτου» στὴν ἐξέλιξη τῆς νηπιακῆς αὐτοσυνειδησίας ὅπως καὶ στοὺς μεταστρουκτουραλιστὲς φιλοσόφους Μισέλ Φουκῶ καὶ Τζᾶκ Ντεριντά.

Η διεθνὴς πολιτικὴ πράξις καὶ ὁ Κοζέβ

Ἡ πολιτικὴ δραστηριότης τοῦ Κοζέβ, τὴν ὁποῖαν καὶ θὰ παραθέσω, ἀποδεικνύει ὅτι ὁ φιλόσοφος δὲν ἐπεθυμοῦσε ἀπλῶς νὰ διδάξει κάποιον οὐτοπικὸ

σχέδιο. Ἐπάλεψε γιὰ νὰ τὸ ὑλοποιήσει μὲ ὅλες του τὶς δυνάμεις στὸν πολιτικὸ στίβο, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ὀπτική τῆς "φαιὰς ἐξοχότητος/eminence grise". Ἐὰν παρακολουθήσομε καὶ ἀναλύσομε τὴν πολιτικὴ σημασία τῶν θέσεων ποὺ κατέλαβε, συνδέοντάς τε με ἓνα μέρος τῆς θεωρίας του περὶ «Λατινικῆς Αὐτοκρατορίας» θὰ κατανοήσομε ἔκπληκτοι ὅτι πρόκειται γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἐδημιούργησε τὴν ΕΚΑΧ, τὴν Ε.Ο.Κ, ἐπρότεινε τὴν σημερινὴ ἀξιοποίηση τοῦ ἀφρικανικοῦ καὶ ἰσλαμικοῦ μεταναστευτικοῦ δυναμικοῦ, ἐπρότεινε τὴν ἐργαλειοποίηση τοῦ Ἰσλάμ γιὰ τὴν ρωσικὴ ἀνάσχεση, κατέδειξε τὴν σημασία τῆς Ὁρθοδοξίας στὴν ΕΣΣΔ καὶ τὴν σημερινὴ Ρωσσία, προέβλεψε τὴν ρυμούλκηση τῆς Γερμανίας στὸ Ἀγγλοσαξωνικὸ στρατόπεδο, τὴν ὑποταγὴ τῆς Γαλλίας, κατόπιν τούτου, στὴν ἡγεμονία τοῦ Βερολίνου καὶ ἄλλα πολλά...

Μετὰ τὴν λήξη τοῦ Β΄ ΠΠ ὁ Κοζέβ ἐγκαταλείπει τὸν ἀκαδημαϊκὸ χῶρο γιὰ νὰ καταλάβει στρατηγικὴ θέση στὸ γαλλικὸ Ὑπουργεῖο Ἐθνικῆς Οἰκονομίας καὶ Οἰκονομικῶν, ἀναλαμβάνοντας ὡς εἷς ἐκ τῶν διαπραγματευτῶν τῶν Συμφωνιῶν τῆς GATT, οἱ ὁποῖες ὑπῆρξαν ἀποτέλεσμα μιᾶς πρωτοβουλίας τοῦ ἄξιονος Λονδίνου-Ουάσιγκτων τὸ 1945 (τῶν πόλων ἰσχύος δηλαδὴ ποὺ εἶχε ἤδη προσδιορίσει τὸ ἴδιο ἔτος ὁ Κοζέβ ὡς βασικοὺς πυλῶνες τῆς «Ἀγγλοσαξωνικῆς Αὐτοκρατορίας»). Ἐπρόκειτο γιὰ τὴν ἴδρυση ἐνὸς παγκοσμίου ὀργανισμοῦ ποὺ προετίθετο νὰ ρυθμίζει τὰ θέματα τῶν διεθνῶν ἐμπορικῶν συναλλαγῶν, τῶν διεθνῶν ἐμπορικῶν ἐπενδύσεων καὶ τῶν ζητημάτων τῆς ἀναπτύξεως τῶν χωρῶν καὶ τῶν καρτέλ, λόγῳ τῶν ἀνωτέρω δραστηριοτήτων. Ἡ Συμφωνία αὐτὴ ὑπεγράφη στὴν Γενεύη τὸ ἔτος 1947 ἀπὸ 18 χῶρες καὶ ἡ ἔναρξις τῆς ἐφαρμογῆς της ὠρίσθη ἡ 1η Ἰανουαρίου τοῦ 1948 μὲ κύριο στόχο τὴν ἀνάπτυξη τοῦ διεθνοῦς ἐμπορίου μὲ παράλληλον χαλάρωση δασμολογικῆς προστασίας καὶ καταργήσεως συναφῶν περιορισμῶν. Ἡ κριτικὴ βεβαίως ποὺ δέχεται ὁ GATT ἢ ὁ ἀπόγονός του, ὁ Διεθνῆς Ὄργανισμὸς Ἐμπορίου, εἶναι ὅτι παραμένει ἀποκλειστικῶς ἐστιασμένος στὴν φιλελευθεροποίηση τοῦ παγκοσμίου ἐμπορίου παρὰ τὶς σύγχρονες ἐξελίξεις ποὺ ἀναδεικνύουν ἀναγκαιότητες ὅπως τὴν ὀλοκλήρωση τῆς κοινωνίας τῶν πολιτῶν, τὴν ἴδρυση κανόνων γιὰ τὴν προστασία τοῦ περιβάλλοντος ἀλλὰ καὶ τὴν διαπιστούμενη ἡγεμονία τῶν πλουσιῶν κρατῶν ἐπὶ τῶν μὴ ἰσχυρῶν ἢ ἀδυνάμων οἰκονομικῶν κρατῶν. Οἱ ἐπικριτὲς του προτείνουν τὸ ἐπιχείρημα ὅτι τὸ «ἄνοιγμα» τῶν εὐθραύστων οἰκονομιῶν στὶς διεθνεῖς ἀγορὰς εἶναι πρὸς τὸ συμφέρον ἀποκλειστικῶς τῶν μονοπωλίων καὶ τῶν πανισχύρων πολυεθνικῶν ἐταιρειῶν. Κριτικὴ ποὺ ἐγκαίρως εἶχε ἀσκήσει ὁ Κοζέβ ἐὰν δὲν προηγεῖτο ἡ δημιουργία τῆς "Λατινικῆς Αὐτοκρατορίας". Ὑπῆρξε ἐπίσης Γραμματεὺς τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Ὄργανισμοῦ Οἰκονομικῆς Συνεργασίας (E.O.E.C_[en]/O.E.C.E_[fr]) ἀπὸ τοῦ 1948. Στὸ πλαίσιο αὐτῶν τῶν ἀρμοδιοτήτων του ὑπῆρξε ὁ Σύμβουλος ὄλων τῶν γαλλικῶν κυβερνήσεων στὶς πλέον λεπτεῖς καὶ σημαντικὲς κρατικὲς ὑποθέσεις. Διεδραμάτισε ἐπίσης σοβαρότατον ρόλο τὸ 1950, μετὰ τὴν ἀνακοίνωση τοῦ Robert Shuman (9 Μαΐου 1950), στὴν ἴδρυση τῆς ΕΚΑΧ, ἡ ὁποία ὅπως γνωρίζομε ἰδρύθη τὸ 1952 μὲ τὴν ἐνεργοποίηση τῆς Συνθήκης τῶν Παρισίων. Τὰ κράτη τὰ ὁποῖα τὴν συναπήρτισαν ἦσαν ἡ Γερμανία, τὸ Βέλγιον, ἡ Γαλλία, τὸ Λουξεμβούργο, ἡ Ἰταλία καὶ ἡ Ὁλλανδία. Ἐστόχευε νὰ ἐλέγξει τὰ

κατ' ἔξοχὴν πολεμικὰ ὑλικά τῆς Γερμανίας μέχρι τοῦ 1936 (ἄνθρακα καὶ χάλυβα) ὥστε νὰ ἀκυρώσει τοὺς πιθανοὺς κινδύνους νέων συρράξεων ἀπὸ πλευρᾶς Γερμανίας. Ἡ Συνθήκη ὑπεγράφη τὴν 18ην Ἀπριλίου τοῦ 1951, ἐνηργοποιήθη τὴν 23ην Ἰουλίου 1952 μὲ προγραμματισμένη διάρκεια 50 ἐτῶν, ἐνῶ ἡ ἰσχὺς τῆς ἔληξε τὴν 23ην Ἰουλίου 2002, δώδεκα ὁλόκληρα χρόνια μετὰ τὴν ἐπανένωση τῶν δύο Γερμανιῶν. Ἦταν σαφὲς ὅτι δὲν ὑπῆρξε καὶ μεγάλη προθυμία τῶν κυρίων εὐρωπαϊκῶν Δυνάμεων Γαλλίας καὶ Βρετανίας γιὰ τὴν ἐξέλιξη αὐτὴν! Δεκαπέντε μῆνες ἀργότερα (4η Ἀπριλίου 1949) τῇ πρωτοβουλία τοῦ ἄξονος τῆς «Εἰδικῆς Σχέσεως» Λονδίνου-Οὐάσιγκτων, ἰδρύεται τὸ NATO, ὅπου οἱ δημιουργοὶ τῆς GATT δηλαδὴ οἱ ΗΠΑ, ἡ Βρεταννία καὶ τὰ βασικὰ στελέχη τῆς δηλαδὴ ἡ Γαλλία, τὸ Βέλγιο, τὸ Λουξεμβούργο, ἡ Νορβηγία, ἡ Ὀλλανδία καὶ ὁ Καναδᾶς μετέχουν ἐπίσης καὶ ἐξ ἀρχῆς.

Ἡ πολιτικὴ φιλοσοφία καὶ ἡ μεταπολεμικὴ γεωπολιτικὴ ἀντίληψις τοῦ Κοζέβ.

Ὁ Κοζέβ ἀπέρριψε τὴν ἐπικρατοῦσα, μεταξὺ πολλῶν εὐρωπαϊῶν διανοουμένων τῆς δεκαετίας τοῦ 1930, ἔποψη, ὅτι ὁ καπιταλισμὸς καὶ ἡ δημοκρατία ἀπετελοῦσαν ἀποτυχημένα κατασκευάσματα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Διαφωτισμοῦ καὶ θὰ καταστραφοῦν ἀπὸ τὸν Κομμουνισμὸ ἢ τὸν Φασισμό.¹ Ὅπως γράφει ὁ ἴδιος, ὑπὸ μίαν ἔννοια οἱ ΗΠΑ ἔχουν φθάσει στὸ τελικὸ στάδιο τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ ὅλα τὰ μέλη τῆς «ἀταξικῆς» κοινωνίας μποροῦν νὰ ἰδιοποιῶνται ὅ,τι θεωροῦν ὡς ἀγαθὸ, χωρὶς νὰ ἐργάζονται περισσότερον ἀφ' ὅ,τι τοὺς ὑπαγορεύει ἡ καρδιά τους.

Ὁ Κοζέβ δὲν διεκρίθη γιὰ τὴν ἀντιπάθειά του πρὸς τὴν ΕΣΣΔ ἀλλὰ δι-εξεδίκησε μὲ ὅλες του τὶς πνευματικὲς δυνάμεις καὶ τὴν γεωπολιτικὴ του σκέψη τὴν ἀνεξαρτησία τοῦ Λατινικοῦ Κόσμου, δηλαδὴ τῆς Γαλλίας, τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Ἰσπανίας μὲ τὶς ἀποικίες τους ἀπὸ τὴν ἐπικυριαρχία τῆς «Ἀγγλοσαξωνικῆς Αὐτοκρατορίας» ὅπως καὶ ἀπὸ τὴν ἐπικυριαρχία τῆς «Σοβιετικῆς Σλαβο-ὀρθοδόξου Αὐτοκρατορίας», ὅπως τὶς ὠνόμασε τὸ 1945, στὸ ὀλιγοσέλιδο ἔργο ποῦ ὠλοκλήρωσε τότε, ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «*L'Empire latin. Esquisse d'une doctrine de la politique française/Ἡ Λατινικὴ Αὐτοκρατορία. Σχεδιάγραμμα ἐνὸς δόγματος γιὰ τὴν γαλλικὴ πολιτικὴ*». Τὸ κείμενο αὐτό, ἐπεδόθη μυστικὰ στὸν Στρατηγὸ ντὲ Γκὼλ τὸν Αὐγούστο τοῦ 1945 ἐν ὧσφ αὐτὸς εὐρίσκετο ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Προσωρινῆς Κυβερνήσεως τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας. Μία περίληψις τοῦ κειμένου αὐτοῦ ἐδημοσιεύθη γιὰ πρώτη φορὰ τὸν Μάιο τοῦ 1990². Ἀντίγραφον τοῦ κειμένου εὐρίσκεται στὸ Ἄρχεῖο τοῦ Hoover Institute.

1. Lilla, Mark., "Alexandre Kojève", *The Reckless Mind. Intellectuals in Politics*, New York: New York Review Books, (2001) pp. 123-124.

2. Revue: *La Règle du Jeu* N° 1, Dossier: Autour d'un inédit de Kojève, ISBN: 9782908656008

Η διαλεκτική που οδηγεί στην Αυτόκρατορία και η όντολογία των «συγγενών έθνων» της.

Στὸ κείμενο αὐτὸ ὁ Κοζέβ θέτει τὸ θέμα τῆς ἐξελίξεως τῶν ἐθνικῶν κοινωνικῶν σχηματισμῶν ἀπὸ τὴν κλίμακα τῆς Μεσαιωνικῆς καὶ Ἀναγεννησιακῆς βαρωνίας, στὴν κλίμακα τοῦ βεστυφλιανοῦ καὶ συγχρόνου ἐθνοκρατικοῦ σχήματος καὶ ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτὸ ἀναφέρεται στὴν ἀναπόφευκτο διανομή του ἀπὸ τὰ αὐτοκρατορικὰ σχήματα τὰ ὁποῖα ἐρμηνεύει ὡς «ὑπερεθνικὲς πολιτικὲς ἐνώσεις, ἀποτελούμενες ὅμως ἀπὸ ἔθνη συγγενῆ μεταξὺ τους»³. Ὁρίζει τὴν συγγένεια αὐτὴν ὡς «πρωτίστως καὶ κυρίως, συγγένεια γλωσσικὴ καὶ πολιτιστικὴ, συγγένεια "νοοτροπίας", ἢ ὅπως λέγεται ἐπίσης, "κλίματος". Ἡ πνευματικὴ αὐτὴ συγγένεια ἐρμηνεύεται, μεταξὺ ἄλλων, καὶ μὲ βάση τὴν ταυτότητα τῆς θρησκείας»⁴. Σημειώνει ὅτι «ἡ θρησκευτικὴ καὶ ἐκκλησιαστικὴ παράμετρος λοιπόν, σαφῶς διαχωρισμένη ἀπὸ αὐτὴν τοῦ κλήρου, δὲν εἶναι στίς μέρες μας καθόλου εὐκαταφρόνητος»⁵. Καὶ τονίζει τὴν προτεσταντικὴν βάση τῆς βαθέως οικονομίστικης καὶ καπιταλιστικῆς φύσεως τῆς ἀγγλο-γερμανο-σαξωνικῆς Αυτόκρατορίας, συμφωνῶν μὲ ὅλους ἐκείνους τοὺς κοινωνιολόγους ποὺ «βλέπουν τὸν προτεσταντισμὸ ὡς τὸ ἔσχατο θεμέλιο τοῦ καπιταλισμοῦ»⁶. Στὸν ἀντίποδα αὐτῆς τῆς ἀντιλήψεως προτείνει τὸ κοινωνικὸ κέρδος τοῦ «ἐλευθέρου χρόνου» ποὺ ἀποτελεῖ ἀξία καὶ κουλτούρα τῆς Λατινικῆς Αυτόκρατορίας διερωτώμενος: «Δὲν ἦταν μήπως ὁ ἴδιος ὁ Μὰρξ ποὺ εἶπε, ἐπαναλαμβάνοντας αὐτοῦσια τὰ λόγια τοῦ Ἀριστοτέλους, ὅτι τὸ ἔσχατο κίνητρο τῆς προόδου, καὶ ἄρα τοῦ σοσιαλισμοῦ, εἶναι ἡ ἐπιθυμία τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἐξασφαλίσαι ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον ἐλεύθερο χρόνο;»⁷. Ἄλλωστε αὐτὴν τὴν ἔννοια ἀναδεικνύει καὶ ὁ ἰταλὸς φιλόσοφος Giorgio Agamben ὑπογραμμίζων τὴν εὐπάθεια καὶ τὴν εὐθραυστη φύση μιᾶς Εὐρώπης «ἡ ὁποία προσποιεῖται ὅτι ὑπάρχει βασισιμένη ἐπάνω σὲ μιὰν αὐστηρῶς οικονομικὴν βάση, ἐγκαταλείποντας κάθε πραγματικὴ συγγένεια μεταξὺ μορφῶν τοῦ καθημερινοῦ βίου, τῆς κουλτούρας καὶ τῆς θρησκείας» καλώντας μας νὰ «πραγματώσομε πολιτικῶς κάτι ποὺ νὰ προσομοιάζει μὲ αὐτὸ ποὺ ὁ Κοζέβ ὀνομάζει Λατινικὴ Αυτόκρατορία»⁸. Τὸ κείμενο αὐτό, ὅπως ἦταν φυσικό, ἐκόστισε στὸν Ἰταλὸ φιλόσοφο, ἄγριες ἀποδοκιμασίες καὶ κριτικὴ στὴν Γερμανία τὸ 2013, ἀπὸ τὶς στήλες τῆς FAZ.⁹

3. Α. Κοζέβ, *Λατινικὴ Αυτόκρατορία. Σχεδίασμα ἐνὸς δόγματος γιὰ τὴν γαλλικὴν πολιτικὴν*, (μτφς: Ι. Καμτσιδου, Ἐπιλεγόμενα: Γ. Μερτίκας), *Ἐξάρχεια*, Ἀθήνα, Ἰούνιος 2016, σελ. 39.

4. *Αὐτόθι* σελ. 39.

5. *Αὐτόθι* σελ. 43.

6. *Αὐτόθι* σελ. 43.

7. *Αὐτόθι* σελ. 42.

8. «Que l'Empire latin contre-attaque !», par Giorgio Agamben, *Liberation*, 24 mars 2013 (http://www.liberation.fr/planete/2013/03/24/que-l-empire-latin-contre-attaque_890916, ἀνεκτίθη: 9-05-2017).

9. *Berlusconis Philosopher liebt krude Thesen {ARCHIVE}*, ἄρθρον τῆς Frankfurter Allge-

Αυτοκρατορικές ταυτότητες: ή κατανόησις μιᾶς ιστορικής ἀναγκαιότητας

Γιὰ τὸν Στάλιν παραδέχεται ὅτι «ἡ πολιτικὴ του ἰδιοφυΐα[...] συνίσταται ἀκριβῶς στὸ γεγονὸς ὅτι τὸ εἶχε κατανοήσει» καὶ ὅτι «πολεμῶντας τὸν Τρότσκυ καὶ κατατροπῶντας τὸν "τροτσκισμὸν" ὁ Στάλιν ἀπεδέχθη τὴν πολιτικὴν πραγματικότητα τῆς ἐποχῆς, δημιουργῶντας τὴν ΕΣΣΔ ὡς σλαβο-σοβιετικὴ αὐτοκρατορία [...] καὶ αὐτὸς ὁ "αὐτοκρατορικὸς σοσιαλισμὸς" ποὺ ἀποδεικνύεται πολιτικῶς βιώσιμος, ἀντιτίθεται τόσον στὴν τροτσκιστικὴ οὐτοπία τοῦ "ἄνθρωπιστικοῦ" διεθνιστικοῦ σοσιαλισμοῦ ὅσον καὶ στὸν χιτλερικὸ ἀναχρονισμὸ τοῦ ἐθνικοσοσιαλισμοῦ, ὁ ὁποῖος βασίζεται στὴν πολιτικῶς ἀπρηχαιωμένη πραγματικότητα τοῦ ἔθνους»¹⁰ ποὺ ἀντιφατικῶς προσπαθεῖ νὰ κατασκευάσει μίαν «ἐθνικὴ αὐτοκρατορία», πρᾶγμα ἀδύνατον. Ἀναφορικῶς πρὸς τὴν Βρεταννία ἀναφέρει ὅτι «ἡ κατανόησις τῆς αὐτοκρατορικῆς πραγματικότητος καταδεικνύει τὴν πολιτικὴ ἰδιοφυΐα τῶν ἰθνηόντων τοῦ ἀγγλικοῦ κράτους καὶ ἰδίως τοῦ Τσῶρτσιλλ. [...] Ἡ ἀγγλοσαξωνικὴ αὐτοκρατορία, δηλαδὴ ὁ πολιτικο-οἰκονομικὸς ἀγγλοαμερικανικὸς συνασπισμὸς, ἀποτελεῖ σήμερον μιὰ ἰκανὴ καὶ ἀποτελεσματικὴ πολιτικὴ πραγματικότητα. Καὶ ἡ πολιτικὴ ἰδιοφυΐα τῆς Ἀγγλίας ἔγκειται στὸ γεγονὸς ὅτι ἡ χώρα τὸ ἔχει ἀντιληφθεῖ, ἀποδεχομένη τὴς συνέπειές του». Δὲν μπορῶ νὰ ἀντισταθῶ στὸν πειρασμὸ νὰ δεχθῶ ὅτι ὁ Κοζέβ ἐδῶ μᾶς προετοιμάζει προφητικώτατα γιὰ τὴν σημερινὴ ἐξέλιξη τοῦ BREXIT ἀλλὰ καὶ τῆς ἐπανιδρύσεως μιᾶς ἰσχυρᾶς «Εἰδικῆς Σχέσεως Λονδίνου-Οὐάσιγκτων» κατὰ τὰ κλασικὰ πρότυπα τοῦ Ν. Spykman.

Ἡ Λατινικὴ Αὐτοκρατορία καὶ ὁ ρόλος τῶν ἀποικιῶν της

Ἐπάνω σὲ αὐτὴν τὴν πνευματικὴν καὶ θρησκευτικὴ συγγένεια τῶν λατινογενῶν λαῶν λοιπὸν ὁ Κοζέβ βασίζει τὴν δημιουργία μιᾶς Αὐτοκρατορίας ἡ ὁποία νὰ εἶναι ἀρκούντως δυνατὴ ὥστε νὰ μὴ εἶναι εὐκόλο νὰ δεχθεῖ ἐπίθεση καὶ νὰ ἀφαιρεῖ ἀπὸ ὅποιονδήποτε τὴν ἐπιθυμία νὰ τῆς ἐπιτεθεῖ, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ἀσφαλῶς ὅτι δὲν θὰ ἀντιμάχεται ταῦτοχρόνως καὶ τοὺς δύο πιθανοὺς αὐτοκρατορικοὺς της ἀντιπάλους, ἀλλὰ καὶ ἀρκετὰ ἀδύνατη ὥστε νὰ μὴ σκέπτεται νὰ ἐπιτεθεῖ σὲ καμμία ἀπὸ τὴς δύο προηγούμενες Αὐτοκρατορίες¹¹. Ἔτσι πιστεύει ὅτι θὰ ἐξασφαλισθεῖ ἡ διεθνὴς εἰρήνη καὶ προτείνει συγκεκριμένον σχῆμα γι' αὐτό. Γράφει: «Πρέπει νὰ δημιουργηθεῖ μιὰ πολιτικὴ ἔνωσις, πραγματικὴ, ἀποτελεσματικὴ, ἡ ὁποία νὰ εἶναι τὸ ἴδιο ἠνοποιημένη καὶ στὸν ἴδιον βαθμὸν πραγματικὴ καὶ ἀποτελεσματικὴ μὲ τὴν Βρεταννικὴ Κοινοπολιτεία ἢ τὴν Σοβιετικὴ Ἐνωσις»¹². Δίδει συνεπῶς ἰδιαίτερον σημασία στὸν πολιτικὸν πυλῶνα, «σὲ μιὰ συγκεκριμένη

meine Zeitung, στίς 16 Μαΐου 2013.

10. *Αὐτόθι* σελ. 20.

11. *Αὐτόθι* σελ. 28.

12. Α. Κοζέβ, *Λατινικὴ Αὐτοκρατορία...*, σελ. 47.

πολιτικήν όντότητα» και μάλιστα σε μιὰ «Λατινική» έκδοχή που δέν θα «έξαντλείται στον φιλελευθερισμό, ό όποίος βασίζεται στα μεγάλα αυτόνομα τράστ και στην μαζική άνεργία του Άγγλοσαξωνικού μπλόκ, από την μία, ούτε και στον ίσοπεδωτικό και κάπως βάρβαρο κρατισμό της ΕΣΣΔ από την άλλη».¹³ Και αυτό «δέν μπορεί να υλοποιηθεί παρά μόνον εάν οι χώρες της σχηματίσουν μιὰ πραγματική οικονομική ένωση»¹⁴. Η προϋπόθεση όμως γι' αυτήν την «ένωση» είναι «ή Γαλλία, ή Ιταλία και ή Ισπανία να άρχίσουν να θεωρούν κοινές τις άποικιακές κληρονομίες τους. Δηλαδή οι δυνατότητες εργασίας [: τών μητροπολιτικών Γάλλων] στις άποικίες αλλά και [: τών κατοίκων τών άποικιών στην Μητρόπολη] πρέπει να είναι ίσες για όλους τους υπηκόους και τών τριών αυτών χωρών»¹⁵. Δηλαδή, μιὰ Μητροπολιτική οικονομική Ένωση πρέπει να συμπληρωθεί από μιὰ οικονομική Ένωση τών Άποικιών! Εκπληκτικόν! Προτείνει εν έτει 1945 την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Ένώσεως, την έννοια της Ευρωμεσογειακής Συνεργασίας και βεβαίως την εκμετάλλευση του εργατικού δυναμικού τών άποικιών στις λατινικές Μητροπόλεις! Αμφιβάλλει κανείς ότι αυτήν την στιγμή της οικονομικής κρίσεως ή ΕΕ διαχειρίζεται την κατάσταση με βάση αυτές ακριβώς τις οδηγίες του Κοζέβ; Μά το άναφέρει κατά λέξιν, χωρίς καμμία δυνατότητα παρανοήσεως γραφών: «Είναι ή ίδια ή Αυτοκρατορία που θα πρέπει να καταστρώσει ένα ξεχωριστό σχέδιο εκμεταλλεύσεως τών άποικιών και να προσαρμόσει όλα τα άπαραίτητα μέσα για την εφαρμογή του, ενώ και πάλιν ή ίδια θα πρέπει να απολαύσει τα όφέλη που θα προκύψουν από την κοινή αυτή προσπάθεια σχεδιασμού και ώργανωμένης εργασίας».¹⁶

Η Λατινική Αυτοκρατορία και ή ρωσική άνάσχεσις στην Μεσόγειο (ή «Τò λατινικό μέρος του Rimland»)

Ούτω όμως ό Κοζέβ άντιλαμβάνεται την Λατινική Αυτοκρατορία υπό την γαλλικήν πρωτοκαθεδριάν και ούτω έλειτούργησε ως ανώτατος κρατικός και διεθνής υπάλληλος και κυβερνητικός σύμβουλος για να την επιτύχει. Αυτό είναι τò όνειρό του για μιάν Αυτοκρατορία ή όποία θα εύρίσκεται ως άνάχωμα ειρήνης άνάμεσα στην «Άγγλοσαξωνική Αυτοκρατορία», όπως αυτή προσδιωρίσθη από τον Srykman, και την «Σοβιετική Σλαβο-όρθόδοξον Αυτοκρατορία» τών Χερσαίων Δυνάμεων όπως την άντιλαμβάνεται και ό ίδιος αλλά όπως την άντιμετωπίζει, φοβούμενος την δυναμική διεθνή της ήγεμονία, και ό ίδιος ό Srykman. Ό Κοζέβ είναι εκπληκτικώς διορατικός, αλλά και προσηρομοσμένος στις άμερικανικές άντιλήψεις εθνικής Άσφαλείας αλλά και Άσφαλείας της Δύσεως γενικότερα από την άπειλή μιās Σοβιετικής διεθνούς ήγεμονίας. Έντοπίζει επίσης, ήδη στην άγρια άρχή του Ψυχρού Πολέμου, τò 1945, την βαθυτάτη σημασία που

13. *Αυτόθι* σελ. 48.

14. *Αυτόθι* σελ. 48.

15. *Αυτόθι* σελ. 48.

16. *Αυτόθι* σ.σ. 48-49.

ἔδωσε ἡ «ριζοσπαστικῶς ἀθεϊστικὴ ΕΣΣΔ»¹⁷ στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ποὺ «τὴν ἀνεκάλυψε ξανὰ καὶ ἐχρησιμοποίησε τὴν δύναμή της τόσο στὸ ἐσωτερικὸ ἀλλὰ καὶ στὸ ἐξωτερικὸν (καὶ κυρίως στὰ Βαλκάνια)»¹⁸ καὶ συμπεραίνει προφητικῶς: «ὄλον καὶ περισσότερον, ἡ ΕΣΣΔ λαμβάνει τὴν μορφή μιᾶς Αὐτοκρατορίας ὅχι μόνον Σλαυσοβιετικῆς ἀλλὰ καὶ Ὁρθοδόξου!» Ἀπονέμει εὐσημα στὸν Στάλιν καὶ τὸν Τσῶρτσιλλ διότι κατενόησαν ὅτι «τὸ *Weltgeist* τοῦ Ἐγγέλου, ποὺ ἐγκατέλειψε τὰ ἔθνη, προτοῦ ἐνσαρκωθεῖ στὴν ἀνθρωπότητα παρεπιδημῆ στὴν συνάφεια τῶν Αὐτοκρατοριῶν»¹⁹.

Κ' ἐδῶ παρατηροῦμε καὶ πάλιν, γὰρ ποὺ μόνον ἓνας Strykman τὸ 1943 ἢ ἓνας Ζ. Μπρεζίνσκη τὸ 1996, θὰ μποροῦσε νὰ φαντασθεῖ, νὰ γράψει καὶ νὰ προτείνει. Οὐσιαστικῶς, ὁ Κοζέβ, διακριτικώτατα, προτείνει τὴν μέθοδο τῆς «ἀνασχέσεως» τῆς ρωσικῆς ἀπειλῆς ἀπὸ τὴν Μεσόγειο. Γράφει: «Στὸ πλαίσιο μιᾶς πραγματικῆς αὐτοκρατορίας [...] μιὰ συμμαχία ἀνάμεσα στὸν λατινικὸ κόσμον καὶ τὸ Ἰσλάμ, θὰ καθιστοῦσε ἰδιαίτερος ἐπισημῆ τὴν παρουσία ἄλλων αὐτοκρατορικῶν δυνάμεων στὴν Λεκάνη τῆς Μεσογείου»²⁰. Καὶ ἰσχυρίζομαι ὅτι ἐδῶ ἀναφέρεται ἡ Ρωσσία, ἀπλούστατα διότι, πρῶτον: ὁ Κοζέβ δὲν ἤθελε νὰ διαταράξει τὴν κοινοπολιτειακὴ γαλήνη τῆς Θελασσίας Δυνάμεως (Strykman) Βρεταννίας καὶ δεύτερον: ἡ Βρεταννία ὑπῆρχε ἤδη στὴν Μεσόγειο καὶ οἱ ΗΠΑ εἶχαν, ἐπίσης, ἤδη ἐγκατασταθεῖ στὴν Μέση Ἀνατολή, τὴν ὁποίαν ἔκτοτε οὐδέποτε θὰ ἐγκατέλειπαν. Ἄρα, ὁ Κοζέβ ἐστόχευε σαφῶς τὴν Σλαυο-ὀρθόδοξον ἡγεμονία στὴν Μεσόγειο. Τί καλλίτερο θὰ ἠμποροῦσαν νὰ ἀναμένουν στὴν Οὐάσιγκτων αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι εἶχαν υἱοθετήσῃ πλήρως ὡς δόγμα ἐθνικῆς ἀσφαλείας τὴν θεωρία τοῦ Strykman;

Βεβαίως, πρέπει νὰ τονίσωμε ὅτι ὁ Κοζέβ ὁμιλεῖ γιὰ «συμμαχία» τῆς Λατινικῆς αὐτοκρατορίας «μὲ τὸ Ἰσλάμ» καὶ ὄχι γιὰ εἰσπήδηση τοῦ Ἰσλάμ στὸν «ἐθνικῶς συγγενῆ εὐρωπαϊκὸν χῶρον». Αὐτὸς ὁ ὅρος δὲν φαίνεται νὰ ἐτηρηθῆ ἀπὸ τὴν σύγχρονον Εὐρωπαϊκὴν Ἐνωση, ἐνῶ ἤρχισε νὰ ὑποχωρεῖ κατὰ τὴν περίοδο τοῦ Προέδρου Ζισκάρ ντ' Ἐστὲν (1974-1981), ὁ ὁποῖος καὶ ἠκολούθησε πολιτικὴ προσεγγίσεως μὲ τὶς ΗΠΑ καὶ ἐτάχθη ὑπὲρ τῆς εἰσδοχῆς τῆς Βρεταννίας στὴν ΕΟΚ.

Ὁ Ντὲ Γκὼλ εἶχε προβλέψει τὴν ἀπειλὴ «ὑποτελείας» τῆς Γαλλίας στὶς ΗΠΑ μετὰ τὴν εἰσδοχὴν τῆς Βρεταννίας σὲ αὐτήν. Κατενοοῦσε ὅτι ἡ «Ἀγγλοσαξωνικὴ Αὐτοκρατορία» θὰ εἰσῆρχετο διὰ τῆς Βρεταννίας εἰς τὰ εὐρωπαϊκὰ πράγματα ποὺ ὁ Στρατηγὸς τὰ ἤθελε νὰ παραμείνουν «Λατινικὰ» καὶ ὑπὸ γαλλικὴν πρωτοκαθεδρίαν κατὰ τὶς συμβουλὲς τοῦ Κοζέβ. Τὴν 14ην Ἰανουαρίου 1963 ὁ Γάλλος πρόεδρος Σαρλ ντὲ Γκὼλ ἦταν κατηγορηματικὸς σὲ συνέντευξη Τύπου ποὺ ἔδωκε στὸ Μέγαρον τῶν Ἡλυσίων: «Ἡ εἰσδοχὴ τῆς Μεγάλῃς Βρεταννίας

17. Α. Κοζέβ, *Λατινικὴ Αὐτοκρατορία*,..., σελ. 43.

18. Κάπου ἐδῶ στὰ Βαλκάνια συμπεριλαμβάνει ὁ Κοζέβ καὶ τὴν Ἑλλάδα. Διαφαίνεται σαφῶς ὅτι θεωρεῖ τὴν Ἑλλάδα ὡς ὑποκειμένη στὶς ἐπιρροὲς τῆς Σλαυο-ὀρθόδοξου Ρωσσίας... Μέχρι σήμερον, 2017, δὲν ἔχει ἀλλάξει τίποτε ἀπὸ αὐτὴν τὴν νοοτροπία οὔτε στοὺς Λατίνους ἀλλὰ οὔτε καὶ στοὺς προτεστάντες...

19. *Αὐτόθι* σελ. 20.

20. *Αὐτόθι* σελ. 49.

καὶ ἄλλων χωρῶν εἰς τὴν Κοινὴν Ἀγορὰν θὰ μετέβαλλεν ἐξ ὀλοκλήρου τὸν χαρακτήρα τῆς ΕΟΚ, ὡς ἐφαντάσθη ταύτην ἢ Γαλλία. Μία Εὐρώπη ἑπτὰ ἢ ἔνδεκα ἢ δεκαοκτὼ χωρῶν θὰ ἰσοδυναμεί μετὰ κολοσσιαίαν ἀτλαντικὴν κοινότητα, τελοῦσαν ὑπὸ τὴν ἐξάρτησιν καὶ τὸν ἔλεγχον τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, αἱ ὁποῖαι θὰ ἔτεινον εἰς τὸ νὰ ἀπορροφήσουν τὴν εὐρωπαϊκὴν κοινότητα». Μετὰ τὴν παραίτησιν τοῦ Ντέ Γκὼλ ἀπὸ τὴν προεδρίαν (28 Ἀπριλίου 1969) ποὺ ἠκολούθησε τὸν «Γαλλικὸ Μάη» τοῦ 1968 (κάτι σὰν τὶς σημερινὲς «χρωματιστὲς ἐπαναστάσεις...»)* καὶ τὸ θάνατό του (9 Νοεμβρίου 1970), ἄνοιξε καὶ πάλι ὁ δρόμος γιὰ τὴν ἔνταξιν τῆς Μεγάλης Βρεταννίας στὴν ΕΟΚ, ἢ ὁποῖα ἐπετεύχθη τὴν Πρωτοχρονιά τοῦ 1973, ὅποτε καὶ ἐνετάχθη μαζῇ μετὰ τὴν Ἰρλανδία καὶ τὴν Δανία, ἐπὶ πρωθυπουργίας τοῦ Συντηρητικοῦ Ἐντουαρντ Χιθ καὶ Προέδρου στὴν Γαλλικὴ Δημοκρατία, τοῦ Ζὼρζ Πομπιντοῦ.

Ἡ Λατινικὴ Αὐτοκρατορία καὶ ἡ ἀναγκαστικὴ τιθάσενσις τῆς «ἀγγλοσαξωνικῆς» Γερμανίας

Τὸ ζήτημα τοῦ ἐλέγχου τῶν πολεμικῶν πρώτων ὑλῶν καὶ τῶν ἀντιστοιχῶν τῆς βαρεῖας βιομηχανίας γιὰ τὸν Κοξέβ ἦταν πιεστικὸ στὰ κείμενά του. Ἡ Λατινικὴ αὐτοκρατορία «θὰ ἔπρεπε νὰ ἰκανοποιεῖ ὅλες τὶς ἀνάγκες τῆς [...] χωρὶς νὰ εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ δεχθεῖ δωρεῆς ὑπὸ τὴν μορφήν μὴ ἐπιστρεπτέων [μάλιστα] "πιστώσεων" ποὺ ἔχουν ὡς συνέπεια τὴν οἰκονομικὴ καὶ πολιτικὴ ὑποτέλειαν τοῦ ὀφειλέτου!»²¹ Σὰς ἐνθυμίζει μὴπως τίποτε γιὰ τὴν σημερινὴ Ἑλλάδα τῶν πιστωτῶν; Ἀναφερόμενος στὴν σημασία τῶν στερεῶν καυσίμων (γαιάνθρακα) σημειώνει ἀπολύτως κυνικῶς γιὰ τὴν εὐκαιρία ποὺ ἀντιπροσωπεύει ἡ ἦττα τῆς Γερμανίας στὴν ἐπίλυση αὐτοῦ τοῦ ζητήματος γιὰ τὴν Γαλλία: «Αὐτὴ ἡ συγκυρία, εἶναι ἡ ἦττα τῆς Γερμανίας καὶ ὁ φόβος ποὺ αὐτὴ συνεχίζει νὰ ἐμπνέει στὸν κόσμον, καὶ εἰδικῶς στὴν ΕΣΣΔ σὺν τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Γαλλία εὐρίσκεται στὸ στρατόπεδο τῶν νικητῶν καὶ [ἀκόμη] τὸ ὅτι ἀπειλεῖται περισσότερο ἀπὸ τὴν ἀναβίωσιν τοῦ γερμανικοῦ μιλιταρισμοῦ. Εἶναι μόνον ἓνα ζήτημα ἀποσπάσεως τοῦ μεγίστου δυνατοῦ πλεονεκτήματος ἀπὸ αὐτὴν τὴν συγκυρία καὶ μάλιστα οὕτως ὥστε τὸ πλεονέκτημα νὰ γίνῃ μόνιμον».²² Καὶ συνεχίζει «Νὰ ἀπαγορευθεῖ στὴν Γερμανία νὰ ἐμπορευεταὶ σιδηροῦχα μεταλλεύματα ἐκτὸς ἀπὸ ὅσα ἐξορύσσει ἀπὸ τὸ δικό της ἔδαφος, ἐνῶ ὅσες ὑψικάμινοι, χαλυβουργεῖα καὶ ἐλασματοουργεῖα πλεονάζουν πρέπει νὰ καταστραφῶν. Ὅλος ὁ ἐπὶ πλέον σίδηρος ποὺ εἶναι ἀναγκαῖος (σύμφωνα πρὸς τοὺς Συμμάχους) γιὰ τὴν Γερμανία θὰ τὸν προμηθεύεται ἀπὸ τὴν Γαλλία (ἢ ἀπὸ τὴν αὐτοκρατορία) ὑπὸ τὴν μορφήν ἐλασμάτων χάλυβος.

* Περὶ αὐτῶν, Κυρ. Θ. Νικολάου-Πατραγᾶς, *Ἡ "ἀραβικὴ ἄνοιξις" ἀπὸ τὸν Μουμπάρα-κεῖς τὸν Σίση. Ἀπόρρητοι καὶ μυστικαὶ συνομιλίας καὶ ἐπαφαὶ τοῦ ἡγέτου τῆς αἰγυπτιακῆς ἀριστερᾶς καθηγητοῦ Ρέφαατ ἄλ-Σαήντ, Λεμῶν, Ἀθήναι 2017.*

21. Αὐτόθι σελ. 49.

22. Αὐτόθι σελ. 90.

κ.τ.λ.»²³. «Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ Γερμανία θὰ σέβεται στὸ διηνεκὲς τὴν σύμβαση σιδήρου-γαιάνθρακος ἢ ὁποία συνήφθη πρὸς ὄφελος τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Λατινικῆς Αὐτοκρατορίας»²⁴ «Γενικῶς ἡ Γερμανία θὰ πρέπει νὰ λειτουργεῖ ὡς τὸ ἀνθρακωρυχεῖον τῆς Λατινικῆς Αὐτοκρατορίας».²⁵ Περιγράφει οὐσιαστικῶς τὴν δημιουργία τῆς ΕΚΑΧ, στὴς ὁποίας τὴν δημιουργία συμμετεῖχε ἐνεργῶς καὶ ἀποφαστικῶς!

Τὰ πράγματα πάντως ἔπαυαν νὰ ἐξελίσσονται ἔτσι μετὰ ἀπὸ τὴν ὑπαγωγή τῆς ΕΚ στὴν Ἀγγλοσαξωνικὴ σφαῖρα ἐπιρροῆς καὶ βεβαίως ἐπηληθεύθη πλήρως ἡ κοξεβιανὴ πρόβλεψις ὅτι ἡ Γερμανία θὰ προσδεθεῖ λόγῳ πολιτισμικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ ὑποβάθρου στὸ ἀγγλοσαξωνικὸ ἄρμα. Κάτι, ποὺ μετὰ τὴν ἐκλογή Τράμπ τὸ Βερολῖνον φαίνεται, ὅλον καὶ περισσότερον, νὰ τὸ ἀναθεωρεῖ, ἐπιζητώντας αὐτονομία, ἰδιαιτέρως μετὰ τὸ βαρὺ πλήγμα ποὺ ἐδέχθη μὲ τὴν βρετανικὴ ἔξοδο ἀπὸ τὴν γερμανο-εὐρωπαϊκὴ ἡγεμονία.

Ἡ Εὐρώπη, ἔστω ἢ καὶ ἰδιαιτέρως μετὰ τὸ BREXIT καὶ τὴν γερμανικὴ ἡγεμονία, δὲν θὰ εἶναι ποτὲ πιά ἡ ἴδια. Τὸ φάντασμα τοῦ Spykman, πολὺ ἐνωχλημένο, πλανᾶται πάνω ἀπὸ τοὺς πύργους τοῦ Βερολίνου. Εὐχόμεθα κάποιος Γερμανός, καὶ ὄχι Δανός, Ἄμλετ νὰ τὸ ἰδεῖ, νὰ τὸ ρωτήσῃ τοὺς λόγους... καὶ νὰ κατανοήσῃ τὴν ἀπάντησή του, προλαβαίνοντας τοὺς Ρόξενγκραντς καὶ Γκύλδεστερν, αὐτοὺς τοὺς θλιβεροὺς «ἀπαράτσικους» ποὺ σέρονται στοὺς διαδρόμους τῶν σκοτεινῶν ἀνακτοβουλίῶν τῆς Κομισιόν...

23. *Αὐτόθι* σελ. 92.

24. *Αὐτόθι* σελ. 93.

25. *Αὐτόθι* σελ. 92.